

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות נא.

מסורת הש"ס

(א) ג' ערך לנודד כנודד
(ב) וכן יחזק כחוס' ב"ב חב:
ד"ה שנה (ויזכר"ש לקמן
ע"ה) וכל בחוס' (ה) לקמן
שנה: וכן וספק י"ה:
ד"ה שנה גרסו לנזח כנזח
דמו וכן בחוס' (הספא)
(ז) לקמן סט"ז: (ג) לקמן
(ד) לקמן (ז) וכן (ז) וכן:
(ה) לקמן סט"ז: (ו) וכן
בחוס' יבמות לה. ד"ה
סמיטתו (ז) לקמן
ד"ה חזר גרסו גרסו:
(ח) לקמן ד"ה: (ט) ג"ה שם,
(י) וכן לה. וספ"ה: (כ) ד"ה
י"ה: (כ"ב) לקמן:
(כ"ג) וכן ד"ה:

גליון הש"ס

גמ' ולבנים מן המנות.
עין לקמן דף טז ע"א חוס'
ד"ה אלתזה שמחה:

הגהות הב"ם

(א) 'יום' ד"ה מני וכו'
 כיצד דאמר לה לית לך
 אלא מנה לא סמכה
 דעתה: (ב) בא"ד ואל"ת
 תמי קאמר הבא מני
 ר"ת:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible][illegible]

לזה כל שכן הדבר דא
 לזה אור דזה שפיר
 ליה כל שכן הדבר דא
 אחד נבנים שישל
 שאין להן אחריות מוצגות
 דברי רבי שמעון
 שיש להן אחריות ממוצגות
 ולכנות מן הבנות
 מן הבנות נבנים
 הבנות נבנים
 אחריות מוצגות
 הבנות *ולבנים
 מן הבנים אע"ל
 מחבירו הכא הלה

והוא כותבם הסקנתי כו'. לשון
שורר ואפי' לא נתקבלה ובר' מאיר
אמרי' יכולה לחסול צעודה מחמיו
אמרי' נמי דקמיו לא תכל' חסונה
גינה כחונתה שלמה קא סלקא
שעתא ואפילו מחלה: אחר'ין
לנחשכסין חייב. שששענדו נכסיו.
וקס' ד' ששענדו בכל דין ששענדו
לאליו נכתב כחוק השטר ואם ימכור
נכסיו שטרות לקוחות: אפאן לר'
יבוס. דאמר שטר עלא נכתב ו
אמרי' לא ששענדו המלוה עשה
אלא סופר טעה והרי הוא כמי
שנכתב ושטרך מן המשוענדים:
יש

גמ' מני רבי מאיר היא דאמר ^היכל הפוחת לכתו
ממנה הרי זו בעילת זנות דאי רבי יהודה האמר
שטר של מאתים והיא כותבת התקבלתי ממך ממנו
כותבת התקבלתי ממך חמשים וזו אימא סיפא
מנה תחת מאתים וזו ולא כתב לה כל נכסים דאית
חייב שהוא תנאי בית דין אתאן לר"י דאמר אחריות טי
מאיר האמר "אחריות לאו טעות סופר הוא דתנן

ממשום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה דפריך התם הש"ס גבי אשכנזי
הנאה לבעלה כו' ומשני הא מני ר"מ היא דלמחר אסור לנדה לנדה שישא
על כן נראה דר"מ לא מצביא קאמר לא מצביא היכא דלית לה
אימת לא כיון דלא סמכה דעתה היא בעינא עולות וזות ודיקא מד
בעינא וזות אלא נקט כל הפוסת משמע שכל עולות אע"פ דתנא דנ
תנאי למהלך תנאי מודה ר"מ דתנאי קיים לכל הפוסת דתנא דנ
דף 10. דאינה מוחלת וי"ל דלשון כל הפוסת משמע שהוא פוסת לה
לשון פחת אלא כהנאה אי"מ מדנקט כל קא רייק וי"מ דבפרק אע"פ
דבסוף משמע שכולה למכור ולתחול ויש לומר דפרסי (הקורטס)
דמכר וזכה אלא אם כן כהנא שוכר ואם תחמר ומאי קאמר ר"מ
היהודה נמי אינה יכולה למחול דתנא בטל ודווקא בנחתה לו התם
ומאי בעית אימא רבי יהודה היה כהנא ביה התקבלה ואם תחמר
דקאמר מני ר"מ מאיר היא דלמחר ר"מ לא מצביא בהתקבלתה קאמר
היהודי בעינא וזות וי"ל דהשתא אין נראה לו לחלק בין כהנא ללא
היינו לפי שהתנה עמה: **אחא** 15 יהודה דאמר אחיות שעות
יבנה לאו מאיר היא אמר אחיות לאו עמות סופר הוא אי רבי
מיינה למחול אלא דרך הש"ס מדדקאמר מרישא כל כמה דמאי למידי
ונפרה תנא דעיינו (דף 10. ע) גבי נאחא שלשה מדות מותר

שתיקנו ב"ד לא בעי כתיבה דתקנות ב"ד כמאן דנקט שטר"י בידיה דמי. כתב
מכעיא היכא דלא כתב לה כחובה ולא מצי למיעקר תקנות ב"ד וחייב לתת
כתב לה שדה מנה תחת מאהים וזו וא"ל זה השדה יהיה לך לשיעבוד

סוף סוף כל העומד ^ללגוז כגוז דמי דצרכא
לדיקלא קאמינא: ההוא יתום ויתומה דאתו
לקמיה דרבא אמר להו רבא העלו ליתום
בשביל יתומה אמרי ליה רבנן לרבא והא
מר הוא דאמר ^מממקרקעי ולא מממלטלי
בין למוזני בין לכתובה ובין לפרנסה אמר
להו אילו רצה שפחה לשמשו מי לא יהינן
ליה כל שכן הכא דאיכא תרתין: תנו רבנן
^אאחד נכסים שיש לה אחריות ואחד נכסים
שאין להן אחריות מוציאין למזון אשה ולבנות
יכרי רבי רבי שמעון בן אלעזר אומר נכסים
שיש להן אחריות מוציאין לבנות מן הבנים
ולבנות מן הבנות ולבנים מן הבנים ולבנים
מן הבנות בנכסים מרובין אבל לא לבנים מן
הבנות בנכסים מועטין נכסים שאין להן
אחריות מוציאין לבנים מן הבנים ולבנות מן
הבנות ^וולבנים מן הבנות אבל לא לבנות
מן הבנים אע"ג דקיימא לן ^ההלכה כרבי
מחבירו הכא הלכה כרבי שמעון בן אלעזר
דאמר רבא ^ההלכתא ממקרקעי ולא
מממלטלי בין לכתובה בין למוזני בין
לפרנסה: **מתני'** לא כתב לה כתובה
תתולה גובה מאתים ואלמנה מנה מפני
שהוא תנאי בית דין כתב לה שדה שוה
מנה תחת מאתים וזו יולא כתב לה כל
נכסים דאית לי אחריות לכתובתיך חייב
שהוא תנאי בית דין ^ללא כתב לה אם

תשבתאי אפרקינך ואותבינך לי לאינות
 יובכחנת אהדינך למדינתך חייב שהוא
 תנאי בית דין יגשית חייב לפרותה ואם
 אמר הרי גיטה וכתובתה ותפרה את עצמה
 אינו רשאי לקתה חייב לרפאותה אמר
 הרי גיטה וכתובתה תרפא את עצמה רשאי:
 גיטל הפותח לבתולה ממאטים ולאמנה
 רבי יהודה האמר רצה כותב לבתולה
 התקבלתי ממך מנה ולאמנה מנה והיא
 זו אימא סיפא כתב לה שדה שוה
 לה כל נכסים דאית לי אחראין לבתובתך
 ר"י דאמר אחריות טעות סופר הוא דאי רבי
 ת סופר הוא דתנן מצא שטרי חוב אם

יָרִיחַ הָהָם הַשָּׁם גִּבִּי אֲשֶׁר שָׁחַלָה בְּעֵבֶלָה לֹא הִפְסְדָה
לְחֹמֶר אֲסוּר לְאֹדֶם שִׁישָׁה עִם אֲשֶׁמוּ שָׁה חֲחֹת בָּלָה כְּתוּ
זֶה מִבְּעֵיל הִיכָל דְּלִית לֵה דְהִיָּא בְּעִילָמוּ בְּעִילָת זֹוֹת
לְחֹמֶר בְּעִילָת זֹוֹת וְדִיק מְדַלָּל קָמְרִי לֵה בְּעִילָת זֹוֹת
שָׁחַל לֹוֹמֵר אֲעִיג' דְּחִמָּא כְּתוּ וְזֹלָה לֵה הִיָּא בְּעִילָת זֹוֹת
זֶה דְּכֵל הַפּוֹתָה דְּמִשְׁמַע דְּחִלְטִי בְּחִמּוֹ עֵינִי שִׁי לֵה הִיָּא
זֹוֹת מִשְׁמַע שָׂחֹא פּוֹחַת לֵה וּבִסְקוֹף בִּיָּחֵל אִינוּ יִכּוֹל לְפַחֵם
זֶה דִּיק וְזֹוֹת' דְּבִפְרִק אֲעִיפ' (שס) אֲמַר דְּסָפֵר בִּיָּחֵל לֵה
לֹוֹמֵר כְּדִפְרִישׁ קִינֹוֹרֶס קָמְרִי דְּדוּקָא כְּעַל פֵּה אִינוּ
זֶה חֲחֹמֶר וְזֹוֹת קָמְרִי (ה טו) מִי זִנִּי מִרִּי מִאֲרִי הִיָּא
לֵה וְדוּקָא בְּחִמּוֹתָה לֵה הִתְקַבְּלָתִי קָמְרִי יִשׁ לֹוֹמֵר דִּהֲסָה
לֵה הִתְקַבְּלָתִי וְזֹס חֲחֹמֶר וְזֹמָנָ לֵה דְּלִרְכִי מִאֲרִי אִינוּ
לֹא מִבְּעֵיל הִתְקַבְּלָתִי קָמְרִי דְּמִי חֲחֹמֶר דְּהִיָּא בְּעִילָת
זֶה לְחֹלֶק בִּין כְּחֵבֶה לֹא כְּחֵבֶה: **בְּבִי רִי מִאֲרִי.**

דנקט שטריי בידה דמי. כתב
מעקר תקנות ביד וחייב לתת
זה השדה יהיה לך לשעבוד

דבי. אע"ג דפלוגתא דר"מ ורבנן
(שטותות מ. וס) צעניס העומדים
ורבנן סברי לאו ככלותו דמיין
דמי כמו שפירש' דמהייל דפרק
דמיין (ב"ק דף נט:) וס) קיימא לן
אחרי הכה רבי שמעון אומר אלה
דיות גמורין משלח פירות גמורין
איה אלה אלה אסאחים אסאחים
שניין להו כחלוסי ופסקין אתה
היה כר"ס כלל אין לומר דהנהו
ין קיימא מכחשי מדורו כ"ו ודבר
היה דהכשלוה (גיטין דף לו.) ודבר
היה דסנהדרין (דף עו.) שמעך דכה
פליגי: **ממקרקעי** ודא
ש"ס"א בין צמורות כ"ו אפרסנה
היה קשיא דרבה אדרבה דברק
יחית האשה (לקמן דף סח.) פסין
היה הלה כר"י דלמר יתן שניה
היה דאמר ר' אבהו ויתן שניה

[illegible]

ב' צפרק אע"ס (לקמן דף טו);
כל הפחות אפי' בתנאי אלמא
ר' דמאנו בטל וזאת לה ויכין
(ממ' ל) לית לה סמכה דעתה
י' בעילתו בעילת ונות ופריצין
כל מקום דלית לה ואין האשה
ומהו כי דלא סמכה דעתה חקטו
ומהו שזיא בעילתו בעילת ונות
ל' אם היה מנא קיים כיון דלית
אין בעילתו בעילת ונות ולתנהו
ל' כדדברנו מנא קיים הכא מנא
ל' דכל דחקונו דנענ קיי לאורייתא
וון וקשה לרי' צפרק החובל
דף ק פט. וסמ' משמע דאפי' היכא

[illegible]

חמשה
 יצאו רשאי לפחות לה מכתובתה אבל ממ
 ימ פ"ק מצא שט"ח אם יש בו אחריות
 מא פרוץ הוא ומלוה נפל ויהיו ב"

עין משפט
גר מצוה

עַד אֲבָם מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 אֲפֻמֹּת הַלֵּל: טוֹשֵׁעַ
 אֲכִישֶׁם כִּי שֶׁפֶּה אֶל הַיָּם
 קִיב שֶׁעַד: א
 עַד אֲבָם מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 נִי אֶל שֶׁפֶּה עֵצִים מֵחַ
 טוֹשֵׁעַ שֶׁם שִׁמּוֹן מִלֵּךְ שֶׁפֶּה
 אֶל: א
 עַד מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 אֶתְנֵן שֶׁם טוֹשֵׁעַ שֶׁם
 אֶל: א
 עַד מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 הַלֵּל: וּפִירֵשׁ שֶׁם
 הַלֵּל: וְאֶתְנֵן שֶׁם טוֹשֵׁעַ
 שֶׁם מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 עַד מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 אֶתְנֵן שֶׁם טוֹשֵׁעַ
 שֶׁם שִׁמּוֹן מִלֵּךְ שֶׁפֶּה: א
 אֶל מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 טוֹשֵׁעַ שֶׁם שֶׁפֶּה אֶל הַיָּם
 אֶל מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 אֶתְנֵן שֶׁם טוֹשֵׁעַ שֶׁם
 מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 אֶל מִי מִפְּנֵי הַלֵּל
 אֶתְנֵן: א

[illegible]

שטען הייבן שמיכטובל
אדער לאזטו זיך וויסן
אחראיך לכתובתך. וויכס
שקנות ביה זור אעיס
אלא כתב לא הכתוב
דמי וזה? נמי אלא כתב
לא שדה שיה מאתם
לכתובתך שיידי נמי
בניח יוכל למוכרן ולא
תחזור המשה לעירן לא
שעל כלום. אעפ"י תאול
שמען ק"א שטח אלא תנא
רשאי אתא למסאמזען
לפניהן מאתמאין
כשום ענין ואם השרה
למאמאין לאו פיתה
כלום אן אלא נשדחה
אוהו השרה מורשת משאר
נכסיה. ואעפ"י אלא כתב
לא נמי לכתובתך
לכתובתך תהקוה שמען

[illegible]